

РЕШЕНИЕ

№ 2900

гр. София, 28.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 28.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **1366** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 28 от Закона за хазарта /ЗХ/.

Образувано е по жалба, подадена от [фирма] чрез адв. Г., срещу Решение № 000030-5452/ 09. 11. 2021 г., издадено от изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение искането на оспорващото дружество за възстановяване на платени с електронни платежни нареждания от 08. 06. 2021 г. и 26. 06. 2021 г. по сметка на НАП държавни такси по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта в размер на 100 000 лева и 2 000 лева.

В жалбата се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на оспорения акт, като се иска неговата отмяна. В съдебното заседание оспорващото дружество се представлява от адв. Г., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – изпълнителният директор на НАП чрез своя процесуален представител излага аргументи за неоснователност на жалбата.

Административен съд – София град, след като обсъди доводите на страните и прецени приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Решение № 000030-2169/ 10. 06. 2021 г. на изпълнителния директор на

Националната агенция по приходите /НАП/ е продължен срокът на издаден лиценз на [фирма] за организиране на хазартни игри в игрално казино за срок от 5 /пет/ години в обект с адрес [населено място], [улица]. Определен е размер на дължимата държавна такса по чл. 30, ал. 1 от ЗХ във вр. с чл. 3, ал. 1, т. 5 от ТТЗХ в размер на 56 600 лева, както и държавна такса по чл. 30, ал. 5 от ЗХ в размер на 100 000 лева.

С платежни нареждания от 22. 06. 2021 г. искателят е внесъл сумата от 100 000 лева с посочено основание чл. 30, ал. 5 от ЗХ, както и сумата от 56600 с посочено основание чл. 30, ал. 1 от ЗХ във вр. с чл. 3, ал. 1, т. 5. Не се спори от страните по делото, че с платежно нареждане от 08. 06. 2021 г. искателят е внесъл по сметка на НАП сумата от 2000 лева с посочено основание чл. 1, ал. 3 от ТТЗХ.

Със заявление вх. № М-26-И-877/ 25. 10. 2021 г. оспорващото дружество е поискало възстановяване на сумите от 100 000 лева и 2 000 лева, като недължимо платени, като е изложило съображения, че не дължи таксата от 100 000 лева, която е платена на основание чл. 30, ал. 5 от ЗХ, само за да получи удостоверението за продължаване на действието на лиценза.

С Решение № 000030-5452/ 09. 11. 2021 г., издадено от изпълнителния директор на НАП което е оставено без уважение искането на оспорващото дружество за възстановяване на платени с електронни платежни нареждания от 08. 06. 2021 г. и 22. 06. 2021 г. по сметка на НАП държавни такси в размер на 100 000 лева и 2 000 лева. Решението е връчено на представител на дружеството на 9. 11. 2021 г., а жалбата срещу него е подадена на 17. 11. 2021 г. чрез ответния орган.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена срещу подлежащ на обжалване административен акт в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице, подало заявлението, по което ответникът се е произнесъл с процесното решение.

При преценката за нейната основателност съдът съобрази следното:

Оспореното решение е издадено от изпълнителния директор на НАП, който съгласно чл. 17, ал. 1, т. 1 от ЗХ издава, отказва да издаде, прекратява и отнема лицензи за организиране на хазартни игри, лицензи за производство, разпространение и сервиз, както и лицензи за внос, разпространение и сервиз на игрално оборудване. Разпоредбата на чл. 17, ал. 1, т. 16 от ЗХ дава правомощие на изпълнителния директор на НАП да се произнася и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Следователно, изпълнителният директор на НАП е материално компетентният орган да разрешава и съответно да отказва възстановяването на платени такси за издаване и продължаване действието на лицензите за организиране на хазартни игри с игрални автомати.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал. 2 и ал. 3 от АПК, доколкото в ЗХ няма други специални изисквания. Посочен е издателят на решението, адресатът, какво е решението на органа по подаденото от заявителя заявление, какво е мотивирало органа да стигне до посочения извод. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му.

Поради това настоящият съдебен състав намира, че при постановяване на процесното решение, ответният орган не е допуснал съществени нарушения на

процесуалните правила, водещи до отмяната му, на процесуално основание.

При преценката за материалната законосъобразност на обжалваното решение, съдът взе предвид следното:

Според решението, с което се продължава издаденият в полза на дружеството лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала, след получаването му дружеството трябва да заплати дължимите такси, посочени като държавна такса по чл. 30, ал. 1 от ЗХ във вр. с чл. 3, ал. 1, т. 5 от ТТЗХ в размер на 56 600 лева и държавна такса по чл. 30, ал. 5 от ЗХ. Съгласно разпоредбата на чл. 30, ал. 5 от ЗХ за издаване и поддържане на лиценз за игри в игрално казино със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 100 000 лв., а за издаване и поддържане на лиценз за игри в игрално казино със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 200 000 лв.

Указаните такси са заплатени, като е заплатена и такса по чл. 1, ал. 3 от ТТЗХ в размер на 2000 лева. След заплащането им и след преценка на обстоятелствата, дружеството е поискало възстановяване на таксите по чл. 30, ал. 5 от ЗХ и по чл. 1, ал. 3 от ТТЗХ, като недължимо платени, за което е подало заявление. По това заявление органът е постановил оспореното в настоящето производство решение, което е съобщено на жалбоподателя по надлежния ред.

С обжалвания акт изпълнителният директор на НАП е отказал да възстанови платените от [фирма] с платежно нареждане от държавна такса по чл. 30, ал. 5 от ЗХ в размер на 100 000 лева, платена с преводно нареждане от 22. 06. 2021 г. и държавна такса по чл. 1, ал. 3 ТТЗХ в размер на 2000 лева, платена с преводно нареждане от 8. 06. 2021 г.

Спорът по делото се свежда до това коя конкретно такса от предвидените в чл. 30 от ЗХ дължи оспорващото дружество за продължаване на срока на действие на издадения му лиценз и по-конкретно дължи ли две такси – такава по ал. 1 и такава по ал. 5 от чл. 30 от ЗХ.

В случая производството по искане за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри в игрално казино, образувано на 23. 04. 2021 г., е приключило с решение на изпълнителния директор на НАП от 10. 06. 2021 г. В това производство е била приложима разпоредбата на § 86, ал. 1 от ПЗР към ЗИД ЗХ, според която образуваните и неприключени до влизането в сила на този закон производства по искания за издаване на лиценз, ..., се довършват при досегашните изисквания. Наред с това, предвид дейността, за която е издаден лицензът в случая, не е налице промяна в режима на таксуване с изменението от ДВ бр. 69/2020г. Съгласно чл. 30, ал. 5 от ЗХ в предходната му редакция от ДВ, бр. 105 от 2014 г., в сила от 1. 01. 2015 г., за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал. 1. Последната не е изменена до момента и предвижда и понастоящем в разпоредбата на чл. 30, ал. 7 от Закона за хазарта, че за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите /ТТЗХ/. С изменението от ДВ бр. 69/2020г. предишната ал. 5 на чл. 30 от ЗХ е променена на ал. 7, като запазва съдържанието си и гласи и понастоящем, че за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само

таксите по ал. 1. Съгласно чл. 3, ал. 1, т. 5 от Тарифата за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри и дейности по ЗХ и по-конкретно за игри с за игри в игрално казино, организирани с 5 игрални маси и 15 игрални автомата - 35 000 лв., и по 2000 лв. за всяка допълнителна игрална маса и по 100 лв. за всеки допълнителен игрален автомат. Тъй като в игралното казино, за което е продължен лицензът, има 10 игрални маси и 131 игрални автомата, таксата е 56 600лв., която такса е платена.

Лицензът, издаден с решението от 10. 06. 2021 г., е за организиране на хазартни игри в игрално казино. Облагането на тази дейност е уредено в Раздел V на Глава тридесет и втора от ЗКПО – „Данък върху хазартната дейност“. Съгласно чл. 242, ал. 1от ЗКПО, хазартната дейност от игри с игрални автомата и игри в игрално казино се облага с данък върху хазартната дейност, който е окончателен.

Посочената Глава тридесет и втора на ЗКПО е част от Раздел Пети на същия закон. На основание чл. 218, ал. 1 от ЗКПО, данъчно задължените лица, посочени в тази част /пета/, вместо с корпоративен данък се облагат с алтернативен данък за дейностите, посочени в тази част. Следователно, издаденият на дружеството лиценз с решението от 10. 06. 2021 г. е за дейност, облагана с алтернативен данък. Изричната уредба на чл. 30, ал. 7 от ЗХ не допуска противоречиво тълкуване, като посочва, че за този вид хазартни игри се събират само таксите по ал. 1. Не се дължи таксата по ал. 5 от същата разпоредба на ЗХ, според която за издаване и поддържане на лиценз за игри в игрално казино със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 100 000 лв., а за издаване и поддържане на лиценз за игри в игрално казино със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 200 000 лв.

Разпоредбата на чл. 30, ал. 7 от ЗХ предвижда, че лицата, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, следва да заплащат такса за издаване/продължаване действието на лиценза, в размер определен единствено по Тарифата за таксите, които се събират по Закона за хазарта. Доколкото чл. 30, ал. 7 от ЗХ е разписал ясно каква е таксата за издаване/продължаване на лиценза за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, а именно единствено такава по ал. 1, няма основание да се приеме обратното и дружеството, отговарящо на условието за облагане с алтернативен корпоративен данък, да дължи две такси за продължаване действието на лиценза.

Предвид изложеното и доколкото таксата по чл. 30, ал. 1 от ЗХ препращаща към Тарифата, е платена, неоснователно е в случая събирането на такса по чл. 30, ал. 5 от ЗХ. Поради това платената по сметка на НАП такса в размер на 100 000 лв. не се дължи и е следвало да бъде възстановена при поискването от страна на [фирма].

Неоснователно се явява възражението на жалбоподателя за недължимост на събраната по чл.1, ал. 3 от ТТЗХ държавна такса в размер на 2 000 лв. В производството по първоначално издаване на лиценз законодателят е предвидил, че искателят следва да докаже размера на извършените инвестиции, както и средства за организиране на играта в размери, предвидени в чл. 5, ал. 1, т. 3 от ЗХ. На следващо място в чл. 1, ал. 3 от ТТЗХ е предвидено, че административният орган следва да събере и държавна такса за потвърждаване на извършените инвестиции за конкретния обект за който се издава лиценз. В настоящия случай е събрана дължимата такса, като от административния орган е извършено потвърждаване на извършените инвестиции от молителя [фирма] за обект за игрално казино с адрес: [населено място], [улица]. Ето защо, жалбата в тази й част следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора претенцията на жалбоподателя за присъждане на

направените от него по делото разноси ще следва да бъде уважена съответно на уважената част от жалбата. Своевременно от страна на ответника е направено възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 5000 лева, което съдът намира за основателно. Предвид това, размерът на адвокатското възнаграждение трябва да бъде съобразен с разпоредбата на чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1/ 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като предвид материалния интерес от 102 000 лева, адвокатското възнаграждение следва да бъде определено на 3550 /три хиляди петстотин и петдесет/ лева. Съобразно уважената част от жалбата на оспорващото дружество следва да се изплати сумата от 3479 /три хиляди четиристотин седемдесет и девет/ лева, представляваща дължимото адвокатско възнаграждение, както и 50 /петдесет/ лева държавна такса.

По изложените аргументи и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд – София град, Второ отделение, 29-ти състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 000030-5452/ 09. 11. 2021 г., издадено от изпълнителния директор на НАП в ЧАСТТА, с която е оставено без уважение искането на [фирма] за възстановяване на държавна такса по чл. 30, ал. 5 от ЗХ в размер на 100 000 лева.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Решение № 000030-5452/ 09. 11. 2021 г., издадено от изпълнителния директор на НАП в ЧАСТТА, с която е оставено без уважение искането му за възстановяване на държавна такса по чл. 1, ал. 3 от ТТЗХ в размер на 2000 лева.

ИЗПРАЩА делото като преписка на ответника за ново произнасяне при съобразяване на дадените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона в 14-дневен срок от влизане в сила на решението.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на [фирма] съдебни разноси в размер на 3 529 /три хиляди петстотин двадесет и девет/ лева, съразмерно с уважената част от жалбата.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от деня на съобщението, че решението е изготвено.

СЪДИЯ: